

The background of the cover is a lush, dark forest with gnarled, reddish-brown tree roots and green foliage. A large, glowing green planet is visible in the upper left. A Jedi character, wearing a brown tunic and a dark purple cape, stands in the center, holding a glowing green lightsaber. The overall atmosphere is mysterious and adventurous.

STAR WARS

A KÖZTÁRSASÁG FÉNYKORA

A FÉNY FELÉ

CLAUDIA GRAY

AMI A SÖTÉTBEN VIRÁGZIK, AZT CSAK ÚGY LEHET LEGYŐZNI, HA KIHŐZZUK A FÉNYRE.

Köztársaság-szerte pusztít az enyészatként ismert rejtélyes kórság. Reath Silas Jedi-lovag és egy tudóscsoport éjt nappallá téve dolgoznak, hogy megleljék az ellenszert, de közben tudják: nagyon fogy az idő. A fertőzés a vukik bolygóján, a Kashyyykon is felüti fejét. Reath és megbízható társai – korábbi mestere, Cohmac Vitus, az ifjú tudós, Avon Starros, illetve a Vessel legénysége –, valamint néhány kevésbé tisztességes egyén – Nan, a Nihil kémje és a sötét oldal által elcsábított Azlin Rell – a Kashyyyk felé veszik az irányt, hogy féken tartsák a terjedő ragályt. Ám a vukik szülővilágát nem csupán az enyészet fenyegeti: a ragadozó drengirek – még számukra is ismeretlen okokból – szintén a Kashyyykra utaznak, a háttérből pedig a Nihil egyik alávaló tudósa mozgatja a szálakat.

Reath csapata harapófogóba kerül, és minden erejüket megfeszítve kell küzdeniük, hogy megvédjék a békés világot. A Kashyyyk megmentésének titka talán a bolygó szívének legmélyén rejlik...

STAR WARS™

A FÉNY FELÉ

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

Az Inad bolygó tökéletes, tündöklő ékszerként függött az űr sötétjében. Buja növényzete és állatvilága miatt minden csupa kék és zöld színű volt. Sok-sok nemzedékkel korábban az inadiak úgy döntöttek: egészségesen, ősi állapotában őrzik meg világukat, a hatalmas ipari üzemek szennyezése nélkül, az égbolton csupán a legszükségesebb műholdakkal. Gyermekeikre is át szerették volna örökíteni a maguk békés, harmonikus életét. Aztán néhány nemzedékkel később arra jutottak: azért némi pénz sem jönne rosszul.

Ehhez iparra volt szükség – de úgy határoztak, nem szükséges miatta bármit is feláldozni. A bolygó nagyobbik holdja, az Inad Komesz szintén lélegezhető atmoszférával és – a közársasági mérce szerint – élhető gravitációval rendelkezett, no meg bőséges érclelőhelyekkel. Ám gyakorlatilag teljesen lakatlannak számított, leszámítva az apró mikrobákat. A megfelelő űrhajókkal a bolygó és a hold közötti út legfeljebb húsz percet vett igénybe, akkor hát miért is ne iparosítanák a holdat, miközben megőrzik az Inadot a maga természetes gyönyörűségében?

Így aztán az Inad Komesz lett az Inad gyárainak, finomítóinak, bányáinak otthona és interplanetáris kereskedelmének központja. Az inadiak minden reggel csodaszép otthonokban

ébredtek az ősi erdők mélyén, vagy a csillagokra emlékeztető fehérségű homokkal borított tengerpartokon. Ezután az űrkikötőkbe indultak – utóbbiakat gondosan a természetes sziklák mélyére rejtették –, majd az Inad Komeshre repültek. A hold pedig eközben, cseppet sem meglepő módon, a bolygó teljes ellentétévé vált: elképesztő fejlettségűvé, koszossá, zajossá, olyan zsúfolt épületekkel, hogy sok helyen alig lehetett látni a talajt. Egyesek csupán Mini-Coruscantként emlegették – a becenévnek akár még értelme is lehetett volna, amennyiben a Coruscant a szépség, az esztétika, a pompa vagy akár a kényelem szempontjait mellőzve épül meg. Valójában azonban az inadiak többségének így is tetszett ez a kontraszt, hiszen minden este még nagyobb örömmel térhettek meg otthonaikba.

Egyetlen veszéllyel azonban nem számoltak: egy olyan túlzásúfolt, sűrűn lakott világon, mint az Inad Komesh, könnyen gyökeret vernek bizonyos fenyegetések, és hosszasan terjednek a felszín alatt, mielőtt bárkinek feltűnnének.

Mint például az enyészet.

Miközben az inadiak boldogan dolgoztak, a fertőzés olyan lassan kezdett terjedni a holdon, hogy először észre sem vették. Aztán mindössze néhány szörnyűséges nap leforgása alatt az Inad Komesh drámai változásokon ment keresztül. Először csak egy épület omlott össze, majd a következő, aztán a következő: sokan odavesztek és minden egyes katasztrófa helyszínének több tucatnyi kilométeres körzetét energiakimaradások sújtották. A mesterséges víziutak hálózata hirtelen kiszáradt: mintha a hold magja egy pillanat alatt magába szívta volna az értékes vizet. Egyesek felvetették, hogy az Inad Komeshen minden tevékenységet fel kell függeszteni, a helyzet alapos felmérésének befejeztéig. Mások különböző vállalkozókat, fejlesztőket okoltak a történelemért, és vizsgálatot követeltek. Minderre rövid időn belül sor is kerülhetett volna, ha össze nem omlik az összes légi- és

űrközlekedést, kommunikációt és műholdas aktivitást felügyelő Orbitális Műveleti Torony.

A torony leomlását követően azonban a holdon tartózkodó összes inadi csapdába esett. Végre sikerült azonosítani az enyészetet, mire kitört a pánik, és senki sem tudott elmenekülni – segítség nélkül legalábbis semmiképp.

– Mindenki őrizze meg a nyugalmát! – harsogta túl Reath Silas Jedi-lovag az egyik központi űrkikötőben landoló, egy nagyobb fajta köztársasági vontatót megtöltő tömeget. Több száz, de lehet, hogy akár több mint ezer lény gyűlt össze, hogy végső kétségbeesésükben elhagyják a holdat. A levegő szinte sistergett a félelemtől. – Elég hajónk van ahhoz, hogy mindenkit biztonságosan kijuttassunk, de időbe telik majd. Minél szervezetlenebbek vagyunk, annál tovább tart, úgyhogy őrizzék meg a nyugalmukat, semmihez ne érjenek hozzá, amin a fertőzés legkisebb nyomát is észreveszik, és *figyeljenek!*

Aki hallotta egy kis eszköz segítségével felerősített szavait, valamelyest higgadtabban viselkedett. A legtöbben azonban sajnos *nem* hallották – mindössze annyi jutott el a tudatukig, hogy Fontos Információk hangzottak el, amikről lemaradtak, ennél fogva még jobban úrrá lett rajtuk a pánik.

Reath reménytelen pillantást vetett Bell Zettifarra és Burryagára. Barátai és Jedi-társai épp a tömeget igyekeztek terelgetni, és hozzá hasonlóan sikertelenül próbálták fenntartani a rendet. Csapatuk vezetője, Adampo Jedi-mester is olyannyira belemerült a sérültek megsegítésébe, hogy nem tudta csitítani az összegyűlteket. Idáig semmire sem jutottak, igaz, néhány percen belül megérkezik a következő szállítóhajó. Mindössze annyi volt a gond, hogy Reath attól tartott: olyan fejvesztett tolongás fogadja majd, ami veszélyességében vetekedne bármilyen összeomló épülettel.

Felpillantott az Inad Komesh fakó égboltjára, és máris látta az egyelőre még csak fénypontként aláereszkedő hajót. Amint mások is észrevették, a tömeg morajlása egyre lármásabbá

és hevesebbé vált. Hirtelen hangos, ragyogó lila villanással kísért recsenés harsant, mire mindenki elhallgatott. Reath Jedi-társára, Vernestra Rwoh-ra nézett: a miriali épp átvágott a csődület közepén, kezében ott ragyogott fénykardostora.

– Figyeljenek *ideeeee!* – kiabálta Vernestra. A tömeg teljesen elnémult, így a következő szavak végre tényleg tisztán és érthetően zengtek. – Közeleg a következő szállítóhajó! Csak akkor van esélyük feljutni rá, ha odafigyelnek Reathre, és követik az utasításait! Megértették? – Kósza biccentések és némi halk dűnnyögés jelezte, hogy igen, ezúttal átment az üzenet. Vern elégedetten bólintott. – Akkor jól van! Essünk túl ezen az egészen!

Mire az égen teljesen kivehetővé vált a szállítóhajó formája, az inadiak hosszú sorokat alkottak, elől a gyerekekkel és a különleges bánásmódot igénylőkkel. Reath Vernestrához sétált, hogy elmondhassa neki:

– Remélem, egy nap én is megtanulom ezt.

Vernestra felnevetett.

– Néha jól jön egy kis szigor.

Reath arcán alighanem jól látszott, hogy kételkedik, mert Vern a vállára helyezte az egyik kezét. – Ami természetesen nem azonos a haraggal. Egyszerűen csak ki kell billenteni őket a félelmükből, olyan állapotba, hogy meg tudják tenni, amit kell.

– Valóban. – Reathnek számításba kellett volna vennie ezt, és minden bizonnyal meg is teszi, amennyiben nem telt volna ilyen pokoli zűrzavarban az elmúlt két nap. Nem aludt öt teljes órát, amióta a Jedi-különítménnyel megérkezett az Inad Komeshre, és valamiért úgy tűnt: mintha minden egyes sikeresen landoló mentőhajóval csak növekedne a segítségre szorulóak száma ahelyett, hogy csökkenne. A hold száraz levegőjének durva porában elszürkült a köpenye, és a társait elnézve alighanem a haja is: Burryaga mostanra úgy festett, mint holmi cukorral megszórt csokoládés fánk. Reath pró-

bált arra gondolni, hogy tényleg csak egyszerű porról van szó, és nem keveredett bele az enyészet egyetlen részecskéje sem – főleg, mert nem tehetett mást. Ha az evakuálás végbe megy, úgymint kiderül majd az igazság, addig azonban bele sem szabad gondolni a fertőzés rettenetes jelenlétébe. Az inadiak mindenesetre óráról órára váltak egyre feszültebbé és elkeseredettebbé.

Ugyan ki hibáztathatná őket? – gondolta Reath, miközben tovább ügyködött a tömeg eligazításán. A távolban Bell szénkopója, Parázs, vidám vakkantgatásokkal terelt a helyére néhány újabb inadit, éppúgy, mintha holdjakokat kísért volna nyírásra. Reathre üdítően hatott a hang: az egyetlen bizonyítéka volt annak, hogy létezik még az életben öröm. A tömeg peremén Adampo mester küszködött a rend fenntartásával, de közben nem pusztán a rémület nehezítette a dolgát, hanem saját egyértelmű, mély kimerültsége is a három évnyi szünni nem akaró harc és veszteségsorozat után. Valahogy olyan sokáig maradt észrevétlen itt az enyészet, hogy a helyiek nem is voltak tudatában semmiféle kockázatnak egészen addig a pillanatig, amikor már az életük is veszélyben forgott. Akármilyen iszonytató is volt a fertőzés, lopakodó mótelyként falta fel a világokat: feltartóztathatatlanul, de lassan. Az Inad Komeshen azonban olyan későn fedezték fel, hogy úgy tűnt, mintha a hold mindössze néhány nap leforgása alatt omlott volna össze. Talán a túlburjánzó épületek és az agyonterhelt alapkőzet különösen rossz kombinációt alkot, ha az enyészet mindent felemészítő erejével áll szemben.

Reath egy pillanatra hálát adott, amiért a Coruscanton – legalábbis idáig – csak a Jedi Templomra korlátozódott a fertőzés. *De ugyan ki tudja, meddig lesz ez még így?*

Aztán gyorsan félretolta kételyeit. Később is ráér ezen rágódni, az inadiaknak azonban *most* van szükségük segítségre. Vetett egy pillantást az Amadeo Azzazzo padavan és az orvos, Dorian Innes gondjaira bízott, súlyosabb sérültekre.

– Mindjárt megérkezik a hajó – mondta egy idősebb aszszonynak, aki valósággal reszketett hordágyán a fájdalomtól.
– Ne aggódjon, most már nem tart sokáig!

– Már rémeket látok – felelte remegő hangon a nő. Reszkető kezével egy közeli toronyra mutatott. – Mintha az ott táncolna!

Reath már éppen nyitotta a száját, hogy megnyugtassa, amikor ő is meglátta a szélben megmozduló tornyot. A Coruscanton nevelkedve persze nem jelentett újdonságot az ilyesmi, ám gyakorlott szemével Reath egyből kiszúrta, hogy túl széles az ív. Veszedelmesen.

Kommunikátoráért nyúlt. A túlvégről Indeera Stokes jelentkezett be.

– Itt a szállító... Ne aggódjatok, két perc, és landolunk.

– Annyi embert kell a fedélzetre venni, amennyit csak elbírtok anélkül, hogy lezuhannátok – felelte Reath. – Nem kell, hogy üljenek. Aki képes állni, nyugodtan állhat. És további szállítókra van szükség, méghozzá a lehető leggyorsabban! Egy épület a közelben épp összeomlani készül, és akár láncreakciót is beindíthat a környéken.

– Vettem, és van velem még néhány Jedi, de... tudod, hogy már így is mindenki itt van, aki csak hadra fogható.

– Tudom – mondta Reath. A Jedi Rend hónapok, illetve most már évek óta létszámgondokkal küzdött a Nihil felkelése, és Marchion Ro mesterkedései következtében. Reath már szinte fel sem tudta idézni, milyen volt annak idején teljes létszámú Jedi-osztagokkal, megfelelő felszereltséggel küldetésre indulni, annak tudatában, hogy jöhet bármi, készen állnak. – De az Inad Komesh talán épp a teljes összeomlás határán van.

Indeera Stokes halkán szitkozódott.

– Máris hívom a Coruscantot.

A transzport ekkor már mindössze néhány szintnyire volt a talajtól. A vele járó nagy szélrohamok felkavarták a le-

vegőt, így még jobban beborított mindent a hamuszerű por. Reath tüsszentett és azt kívánta, bárcsak csukva tartotta volna a száját, ahogy fogai között csikorogni kezdtek a szemcsék. Gyomra összeszorult, ahogy ismét átfutott az agyán a gondolat: talán az enyészet láthatatlan és végzetes részecskéi is megbújnak a felkavart porban. De ha így is volt, akkor sem tudott mit tenni: muszáj volt folytatni, amibe belekezdtek. A földre köpött, majd ismét beleszólt a hangerősítő berendezésbe:

– Amint leereszkedik a rámpa, megkezdjük a felszállást, úgyhogy mindenki...

Nem fejezte be a mondatot, mert az elvetemedő fém nyirkosága és recsegése beléfojtotta a szót. Miközben háta mögött végre földet ért a szállító, Reath megpördült és végignézte, amint egy távolabbi épület – nem egészen negyed kilométernyire tőlük – összeomlik. Nem tudott mit tenni. A tömegben rémült kiáltások harsantak, amikor megremegett a föld, és vastag porhullám söpört végig az utcákon, hogy aztán őket is beborítsa. Olyan sűrű volt, hogy Reath az orráig sem látott. Valahogy sikerült a térdén megtámaszkodnia, mielőtt elesett volna, de a minden irányból felhangzó fájdalmas, kinkeserves kiáltások arról árulkodtak: nem mindenki bizonyult ilyen szerencsésnek.

– Gyerünk! – csattant fel egy ismerős férfihang a kavargó porban. – Kövessék a fényt! – Ekkor egy fénykard kékes ragyogása hasított a félhomályba. Épp elég világosságot adott, hogy felderengjen előttük a szállítóhajó bejáratának bizonytalan körvonala.

Reath a kék fény felé terelte a helyieket, közben ismét csakis a konkrét feladatra összpontosított. A fénykard közélébe érve mosoly terült szét az ábrázatán – a fogai között továbbra is csikorgó homok dacára.

– *Tudtam*, hogy ismerős a hang! – mondta.

– Örülök, hogy nem felejtetted el, hányszor rúgtam szét a seggedet a gyakorlópályán! – felelte Dez Rydan. Reath még

a porrétegeken át is tisztán ki tudta venni a válaszvagyort. Barátja és mentora ismét régi önmagára emlékeztetett, már amennyire ilyen látási viszonyok közepette meg tudta állapítani. Tudta persze, hogy Dezre alighanem jó hatást gyakorolt a Barash-fogadalom után a Rendtől távol töltött idő: épp akkor állhatott ismét szolgálatba egy félelmetes erejű Jedi, amikor a legnagyobb szükségük volt rá.

A pillanat ünnepélyességét azonban egyből tovaűzte a szakadó fém zaja. Reath felnézett és épp csak ki tudta venni a legmagasabb közeli torony körvonalait: az imént még csak táncoló épület most megbillent és a szállító, a tömeg, illetve pontosan Reath felé dőlt, azzal fenyegetve, hogy mindannyiukat ízzé-porrá zúzza.

MÁSODIK FEJEZET

Az első épület összeomlása megrázóan hatott a Jedikre, és halálra rémítette a körülöttük örvénylő tömeget. Nem fért hozzá kétség, hogy a második leomlása után, mindez átcsapott volna elsöprő pánikba. Az újabb, még nagyobb, jó eséllyel fertőzött por- és törmelékfelhőről már nem is beszélve.

Vagyis nem hagyhatták, hogy a második épület is összeomoljon.

Reath az ég felé lendítette a kezét, hogy kinyúljon az Erőért, de valójában szükségtelenül – sokszor már önmagában a testnek a kívánt hatást utánzó mozdulatai is hozzájárultak a kellő fókusz és tiszta elme létrejöttéhez. Erőt merített a körülötte lévő inadiakból és Jedi-társaiból: nem rémületükre, hanem élni akarásukra összpontosított, arra, ahogy segíteni akarják egymást, a katasztrófa megteremtette egységre – ezek energiája mind-mind fényesen tündökölt. Oldalán Dez szintén feltartotta a kezét, Reath pedig érezte, amint az összes Jedi egyesíti erejét, hogy megakadályozzák a végső tragédiát.

Felnézett a kezére. A torony tömege úgy nehezedett az Erő által létrehozott ellensúlyra, hogy Reath szinte a bőrén érezte a nap perzselte téglá forróságát és érdességét. De sikerült megállítani: így most félúton egyensúlyozott a levegőben, a tömegre emelt fenyegető, ítélkezni készülő ujjként,

miközben sötét árnyékot vetett az alant összegyűlt, rettegő helyiekre.

– Oldalra! – mondta Dez elfúló hangon. Kicsit mindketten remegtek, mintha csak az izmaikkal emeltek volna a magasba elképzeltetlen súlyt az Erő helyett. – Valahogy fordítsuk ki oldalra, és lassan eresszük le!

Reath bólintott. Valójában nem volt szükségük szavakra: tisztán érezte az Inad Komesh katasztrófa sújtotta övezetében összegyűlt Jedik egybecsengő akaratát. Mindannyian ugyanarra gondoltak, és teljes harmóniában cselekedtek. A szavak ugyanakkor segítettek megőrizni az oly fontos összpontosítást, akárcsak a kézmozdulatok – és bizony ritkán volt erre olyan égető szükség, mint most, amikor sok-sok száz tonnányi téglát tartottak meg a tehetetlen emberek feje fölött.

Reath lassan mozdult, pontosan ugyanabban a tempóban, mint Dez, és elfordították a félig összeomlott épületet a sokaságtól, remélhetőleg a már kiürített többi ház irányába. De aztán – minden eshetőséggel számolva – inkább csak nagyon lassan kezdték lejjebb eresztetni a toronyt, nehogy egyből atomjaira zúzza az alá szoruló épületeket. Ekkorra már eléggé szétoszlott a porfelhő, és Vernestrát is meglátta, félúton a távolabb álló Bell és Burryaga felé. Mindannyian kivették a részüket az erőfeszítésből. Minden Jedi teljes egységben mozdult, mintha csak egy számtalan alkalommal eljárt tánc lépéseit rónák le újra.

Persze, a torony lassú mozgatása is komoly zajjal járt: ablakok recsegésével, a tartósbeton döndüléseivel, de egy újabb perc elteltével Reath már érezte, amint lekerül vállukról a teher. Egyből ismét az iménti feladatra figyelt.

– Gyerünk! Most azonnal meg kell tölteni a hajót!

Dez a bejárat felé fordult, hogy számba vegye és megfelelően összeterelje a menekülőket, de egy pillanatig habozott.

– Hová tűnt Adampo mester?

Reath a tömeget fürkészte, és csak most jutott eszébe, hogy a Tanács tagja végig a csődület peremén állt – nem mesz-sze a helytől, ahol az első torony összeomlott.

– Megtalálom!

Teljesen hiábavaló erőfeszítés lett volna megpróbálni át-verekeednie magát a szállítóhajó felé igyekvő tömegen. Így aztán inkább felugrott és legalább négy méternyi tét meg a levegőben, amivel épp átsiklott Vernestra feje fölött. Végül Burryagától nem messze ért talajt a poros utcaköveken. A vuki elismerően, egyszersmind bátorítóan felmordult, miközben mindkét karjában egy-egy sérülttel a hajó felé igyekezett.

– Mester! – kiáltotta Reath, miközben elkezdte felemelni az útból az összeomlott tartógerendákat és falakat, és a tör-meléket kutatta. *Lehet, hogy Adampót félig maguk alá temették a romok, megsérült, és nem tud beszélni?*

Aztán félretolt egy ponyvát, és megtalálta Adampót... vagyis inkább, ami maradt belőle. Az alázuhanó törmelék egyik darabjának elkerüléséhez még a mester jártassága sem bizonyult elegendőnek. Ennek eredményeként Adampo mes-ter fejéből alig maradt meg valami, helyét vér és egyéb marad-ványok foglalták el.

Hát ismét odaveszett a Tanács egyik tagja? Újabb áldozat? Reathen végigsöpört az elemi iszonyat hulláma, de egysze-rűen nem engedhette meg magának, hogy belegondoljon. Addig semmiképp, amíg ennyi életet kell megmentenie itt. Egy Jedi-mesternek mások jólétét kell előtérbe helyeznie sa-ját aggodalmaival szemben. *Szedd össze magad! Gyerünk!*

Mivel úgysem volt ideje biztonságba helyezni a mester maradványait, Reath gyors elhatározásra jutott. A szállítóha-jókban kell a hely az élőknek. Ahogy a dolgok jelenleg álltak, az Inad Komesh pusztulása alighanem Adampo mester teme-tési máglyájaként is szolgál majd.

Visszasietett a többiekhez, hogy besegítse a menekülőket a szállítóba, és kijelölte a következő érkező hajó leszállási

helyét. Az övén függő kommunikátor közben folyamatosan bejövő üzeneteket jelzett a hold többi negyedében tevékenykedő mentőcsapatoktól. Mindannyian ugyanarról számoltak be: újabb és újabb összeomló épületekről, hirtelen megnyíló víznyelőről, további katasztrofális veszteségekről. Percről percre rosszabbra fordult a helyzet.

– Siess már, Silas! – üvöltötte Bell Zettifar. Parázssal a második szállítóhajó ajtajában álltak, és most már aligha férhett hozzá kétség, hogy ez lesz az utolsó járat, amely képes lesz egészben távozni erről a helyről.

Az utolsó csatangoló helyiek is a fedélzetre rohantak, így Reath követte a példájukat, és egy méreletes szökkenéssel Bell mellett landolt.

Még Bellből is sikerült kicsiholnia egy féloldalas mosolyt a mozdulattal.

– Hogy neked mekkora arcod van!

Ebben a helyzetben persze egyiküket sem deríthette tartós jókedvre egy ilyen kis tréfa. Megkapaszkodtak hát az ajtókeret támasztékaiban, miközben a hajó felemelkedett, és újabb szürkés porfelhőt kavart. Reath ismét csak arra tudott gondolni: talán az enyészet is meglapul a szemcsék között, de aztán kényszerítette magát, hogy higgyen előzetes vizsgálataiknak. Amúgy sem volt más választása, mint elfogadni, hogy jelenleg semmit sem tehet az ügyben. Menni kell tovább.

A porfelhők nem oszlottak el: a talaj lassan beomlott alattuk és körülöttük. A kör egyre szélesedett, mígnem rémisztően hatalmas, feneketlen üreggé tágult, amelybe újabb és újabb épületek szédültek bele. Burryaga döbbsent rémülettel felsírt, ahogy az Inad Komesh önmagába omlott és összezuhant: miközben a magasba emelkedtek, csak még tovább terjedt a pusztulás. Mire a Jediknek végre sikerült a hajótérbe kerülniük és bezárni maguk mögött az ajtót, hogy a felső atmoszférába léphessenek, odalent kibontakozott a szintiszta iszonyat: az egymás után holtfehérré változó építmények

kísérteties porfelhővé enyésztek. Itt egy leszállóállás foszlott semmivé rétegről rétegre, minden egyes egymást követő rándulással többet és többet veszítve anyagából, formájából. Ott egy szárazföldi járműveknek kialakított hídon futott végig a hullámszél, hogy aztán porként omoljon össze. Egy idő után mintha már semmi sem maradt volna egyben a felszínen – sőt, mintha maga a felszín is sok-sok méterrel lejjebb került volna a korábinál.

A Jedik néhány hosszú percig csak némán álltak, és zihálva vették a levegőt. Körülöttük mindenütt zokogó, reszkető vagy a hatalmas sokktól bénultan maguk elé meredő inadiak. Végül Bell törte meg a csendet.

– Gyerünk, mindenki sorban a fertőtlenítőfülkékhez! Soha életemben nem vágytam még ennyire egy zuhanyra.

A könnyed hangvétel senkit sem tévesztett meg: a galaxisban mostanra gyakorlatilag mindenki tisztában volt az enyészet potenciális hatásaival. Reath szeretett volna bízni korábbi vizsgálataik eredményeiben, és az elmúlt napok szűkösen mért meditációi alapján úgy érezte: amennyire a jelenlegi körülmények lehetővé tették, *alighanem* bízhat bennük. Ez azonban továbbra is csupán ösztönös megérzés volt, nem pedig bizonyosság – az efféle finom előrejelzések pedig most aligha jelentenek vigaszt és megerősítést az inadiaknak.

Így aztán mindenki engedelmeskedett Bellnek: a menekülők és megmentőik egyaránt csendesen sorokba rendeződtek. Ugyan mi mást tehettek volna? Reath csatlakozott hozzájuk, és azt kívánta, bárcsak jobban megnyugtathatná a körülötte állókat, bárcsak adhatna nekik némi reményt a lassú, bürokratikus szabályozott fertőtlenítési és ellenőrzési eljárások sora helyett. De csak így derülhetett ki, hogy gonosz árnyként követte-e őket az enyészet vagy sem.

Az Inad Komesh haldokló holdja körül kicsiny műhold keringett. Olyan apró volt, hogy akár egy humanoid kézben is könnyedén elfért volna, és ennek köszönhetően mindenféle szerves élőlény, illetve a legtöbb droid figyelmét is elkerülte: simán nézhetne bárki egyszerű űrszemétnek, a minden lakott bolygó körül ott keringő hulladék egy darabjának, amely egy napon majd az atmoszférába süllyed, hogy ott felforrósodjon és egy észrevehetetlenül lassú villanás kíséretében elégjen. Csekély energiafelhasználásának köszönhetően a letapogatásoknak is ellenállt. Napelemes akkumulátorainak mindössze néhány érzékelőt és egy jeladót kellett táplálniuk.

A transzmitter jele egy továbbító berendezéshez futott be a Zárt Zóna mélyén: utóbbi mindössze néhány naponta változtatta saját sugárzási koordinátáit. Az Inad Komesh pusztulását csupán a második célállomáson – a Nihil egyik különlegesen módosított, Spider Squall-osztályú cirkálóján, a *Firebringeren* – kísérték figyelemmel.

– Felettébb érdekes – suttozta dr. Mkampa. Aprócska, ideoda szaladgáló szolgadroidjai odalépkedtek hozzá, ha jó kedvében találták, biztonságban mehetek a közelébe. Márpedig most szinte extázis vett rajta erőt, széles, derűs mosoly terült szét sötét bőrű ábrázatán. Mintha még számtalan kibernetikus módosítása is tündökölt volna a laboratórium fényeiben. – Egyáltalán nem hasonlít arra, amit meséltek... De pontosan olyan, mint amilyenre számítottam!

Egyik kezével aktuális pozíciójukhoz optimalizálta az adás jelét, hogy a részletesebb felvételek alapján később mélyebben is kielemezhesse a látottakat. Közben megnyomta a *Firebringer* központi kommunikációs adóvevőjének gombját, amelynek segítségével a Nihil vezérével, Marchion Róval tudott üzeneteket váltani.

A Szem nem fogadta azonnal a hívást, de Mkampa nem is várta tőle ezt. Ro mostanra nem pusztán a Nihil vezérének számított, hanem a galaxis egykor a Köztársasághoz tar-

tozó űrterületének egyre gyarapodó szelete felett is uralkodott. Egyre többen tartottak igényt az idejére, ugyanakkor Mkampa úgy vélte: mostani üzenete alighanem felkelti majd Ro figyelmét, méghozzá hamarosan.

Ezt is jól gondolta. Tíz perc sem telt el, és megjelent egy életnagyságú holoalak a fedélzeten, ránézésre mindössze néhány lépésnyire tőle: Marchion Ro volt az, jellegzetes sisakjában és teljes harci öltözékben. Sisakjának szeme mintha örvénylett volna, amikor megszólalt.

– Üdv, dr. Mkampa. Valóban ennyire sürgős az ügy?

Még szép, hogy az volt, Ro pedig pontosan tisztában is volt ezzel – ellenkező esetben ugyanis nem is vesződött volna azzal, hogy fogadja a hívást. Mkampa mindenesetre belement a színjátékba.

– Úgy tűnik, kudarcba fulladtak a kísérletei, hogy megelje az enyészet gyógymódját – felelte, miközben felszege állát.

– Nem került sor a megfelelő tesztekre.

– Csakugyan? De hiszen abban maradtunk, hogy az Inad iparosodott holdja tökéletes teszterületként szolgálhat, és...

– Végül máshogy döntöttem – közölte Ro. – Túl későn kezdődött meg az evakuálás. Túl sok tanú számolhatott volna be a hold megmaradásáról, méghozzá gyorsan... hamis reményt keltve ezzel a Köztársaságban, és szükségtelenül kiterjesztve a konfliktust.

– Valóban – mondta Mkampa. Mindössze néhány héttel korábban Ro amellet érvelt, hogy egy sűrűn lakott bolygó vagy hold lenne az ideális teszterület, hiszen akkor egyszerre több szinten is vizsgálhatnák az enyészet és feltételezett gyógymódjának hatásait: a növények, az állatvilág és az értelmes élet vonatkozásában éppúgy, mint az épületek vagy az egyéb technikai berendezések tekintetében. Azután állt elő ezzel, hogy Mkampa egy aszteroidát ajánlott a kísérletezésre. Ám a doktor is csupán azt követően rukkolt elő ezzel, hogy

Ro felvetette: csakis egy hasonlóan elhagyatott égitesten lehetne teljes titokban tartani az eredményeket. – Akkor netán kezdjünk el kutatni egy korábban lakott, de mára elhagyatott világ után, hogy a megmaradt építményekre gyakorolt hatásokat tanulmányozhassa?

Ro sisakján mintha összeszűkülött volna az az egyetlen, örvénylő szem. Bizonyára csak illúzió lehetett – Mkampa kibernetikus szeme néha a kelletténél élesebben fókuszált. Ugyanakkor ki tudja, akár bosszúság és gyanakvás is állhatott a háttérben, ahhoz ugyanis nem fért kétség, hogy a sisak mögött ilyesféle érzelmek futnak végig Ro ábrázatán.

– Kiváló javaslat, dr. Mkampa. Kérem, azonnal kezdjen hozzá!

– A jelenlegi vetési protokoll folytatásával? – Igyekezett olyan hangot megütöni, mintha csak úgy mellékesen vetné fel a témát, és egyáltalán nem izgatná a dolog.

– Természetesen. De ezt hagyja rám, dr. Mkampa! Elsődlegesen a saját kutatásával törődjön!

– Igenis, nagyuram – mondta Mkampa, majd megszakította a beszélgetést Marchion Róval. Úgy gondolta, hogy ez volt az utolsó eszmecserejük.

Marchion Ro az egész galaxist megdöbbenetetté azzal, hogy megkereste Lina Soh főkancellárt és felajánlotta: megmenti a Köztársaságot – és mindenkit – az enyészettől. Mkampát inkább kíváncsivá tette. Mégis, miféle gyógymódot fejleszthetett ki? Ugyan ki képes a Nihilen belül rábukkanni erre, természetesen őt leszámítva? Bekérte a mintákat, és szerepet követelt magának az ellenszer kutatásában, esetleges továbbfejlesztésében. Gyakorlatilag könyörgött, hogy esélyt kapjon arra, hogy saját kezűleg vethesse be. De ekkor megkezdődött Ro szokásos tánca a folyton változó fontossági sorrenddel. Mkampa mostanra már tisztában volt az igazsággal, amit a Vihar Szeme a Köztársaság és a Nihil előtt egyaránt elhallgatott.

Nem volt gyógymódja az enyészetre. Ígérete nem volt több egyszerű hazugságnál. Sem ő, sem más nem tudott gátat vetni a fertőzésnek.

Ugyan mi lehetett volna erre az észszerű reakció? Mély döbbenet, tomboló harag vagy bénító iszonyat. Mkampát azonban – mint mindig – ezúttal is a fanatikusok heves lelkesedése öntötte el. Érezte, amint arcán szétterül a mosoly.

– Végül mindenki számára kiderül majd, hogy a Szem hazudott – mondta a néma droidoknak. Csakis erre a csendes, csillogó-villogó társaságra volt szüksége. – Acsarkodni és jajveszékelnii fognak, de nem kerülhetik el a sorsukat. A Galaktikus Köztársaság és a Nihil Vihar egyaránt összeomlik, utána pedig... csupán egy gyökeresen más hatalom reménykedhet a győzelemben.

Még az alattomos fertőzésnek is időbe telik majd felemészteni a teljes galaxist. A Vad Úr távoli messzeségei talán egyaránt biztos menedéket és elegendő nyersanyagot kínálnak majd a vállalkozó szellemű egyéneknek, akik készen állnak lecsapni a kínálkozó lehetőségekre.

Mkampa személyesládájához ment a *Firebringeren*. Ezt még saját droidjai sem tudták kinyitni, a zármechanizmust ugyanis kibernetikus szeméhez hangolta: kizárólag az ő pillantására tárult fel, mit rejt a belseje.

Nagyjából egy évvel korábban lelt rá, amikor először igyekezett felkutatni megfelelő teszthelyszíneket az „ellen-szerhez”. Akkoriban gyakorlatilag még feltétlen lojalitással viszonyult Marchion Róhoz – ennek ellenére titokban tartotta az eszköz létét, hiszen jól tudta: túlságosan is nagy erőt rejt ahhoz, hogy bárkinek is odaadja. Mkampa ezért inkább úgy döntött: vagy ő fogja felhasználni, vagy végignézi, ahogy megszűnik létezni. Amennyiben Ro bármelyik ígéretét is betartja, alighanem már be is hajította volna valamelyik napba, hogy szétolvadjon.

Ro azonban semmit sem tartott be. Így aztán Mkampa úgy döntött, ő maga él a dolog hatalmával.

– Mélyen hevert a romok között – suttogta, miközben odahajolt a zár szkennéréhez. Arca felragyogott a zöld fényben, majd elmosolyodott a reteszek elfordulásának és kattogásának zajára. – Por borította. A szkennereknek fogalma sem volt, mit látnak. Micsoda szerencse, hogy én rájöttem! Még akár azt is mondhatnám, hogy szólított engem...

A láda ajtaja félrecsusszant, és láthatóvá tette a Sith-holokron halványan fénylő piramisát.

Mkampa elmosolyodott.

– És akkor most szórakozzunk egy jót!